

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις 22 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 8

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

«Ἐκτὸς τούτου, ἡ δυστυχὴς Ξένη εἶνε πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν: τὸ σῶμά της δὲν ἔχει καμμίαν χάριν, κανένα σχῆμα, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ σακκὶ παρὰ μὲ κορίτσι δεκαεξέχρονων· τὸ πρόσωπόν της εἶνε γεμάτον ἀπὸ πικρὰς ἀδελφείας, ἡ ἀπὸ ἐφηλίδας ὅπως τὰς λέγει ὁ ἀδελφὸς μου Νέδ· τὰ μαλλιά της, ἀπὸ τὴν πολλὴν ξανθοῦσαν φαίνονται σχεδὸν ἄσπρα, καὶ αἱ βλεφαρίδες της εἶνε ἀόρατοι. Τελος πάντων εἶνε ἀσχημοτάτη· ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν λυποῦμαι φαντάζομαι ὅτι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυστυχὴς... Λέγουν, ὅτι διὰ νὰ παρηγορηθῇ, γράφει στίχους. Ἴσως ἔχει τάλαντον, ποῖος ξεῦρει;... Ὅπως δὴ ποτε, δὲν ἐννοῶ διατὶ νὰ τὴν ὑποχρεῶνουν καθημέραν νὰ ἀνάπτη τὴν θερμάστραν τῆς τάξεως... Νομίζω, ὅτι κάμνει ἄσχημα νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τοιαύτην ἀπαίτησιν. Ἀφοῦ ἡ θερμάστρα εἶνε δι' ὅλας, ὅλαι αἱ μαθήριαι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνάπτουν μὲ τὴν σειρὰν τῶν δὲν εἶνε δίκαιον μία καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε νὰ λαμβάνῃ αὐτὸν τὸν κόπον...»

3

Αἰμιλία

«Τελος πάντων, κυρία Φάγγ, εἶδα καὶ τὴν βασιλίσσαν τῶν κοριτσιῶν τοῦ Κίμπασσέτου: εἶδα τὴν Δώραν Τόπλιφ... Μοῦ τὴν ἔφερεν ἡ Χαρά χθὲς τὸ βράδυ. Μὰ τί ὕψος ἔχει, Θεέ μου!... Ἐγνώρισα εἰς τὴν Βοστώνην κορίτσια βουλευτῶν καὶ ὑπουργῶν ἀκόμη, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν τὴν ἀγερωχίαν. Σὰς κυττάζει μὲ τέτοιον περιφρονητικὸν βλέμμα,

ποῦ παρακαλεῖτε, ἂν ἦταν τρόπος, νὰ γίνετε ποντικὰ! διὰ νὰ τρέξετε γρήγορα νὰ κρυφθῇτε εἰς καμμίαν τρύπαν. Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν· ἀλλὰ δὲν διήρκεσε πολὺ, σὰς βεβαίω!... Ὁ παπποῦς μ' ἔκαμε νὰ πῶ θάρρος ἀμεσῶς. Ὅταν τοῦ τὴν ἐσύστησεν ἡ Χαρά, ὁ παπποῦς προσποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὸν ὀνόματός της:

«—Καθῆστε, μίς... μίς;...»
«—Μίς Τόπλιφ, εἶπεν ἡ Χαρά.
«—Ναί, τὸ ξεῦρω... ἀλλὰ τὸ

κύριον ὄνομα; ἠρώτησεν ὁ παπποῦς.

«—Δώρα, ἐψιθύρισεν ἡ Χαρά.

«—Δώρα, ἐπανελάθεν ὁ παπποῦς· πῶς γίνεται αὐτό; Ἡ μικρὰ Τόπλιφ, ποῦ τὴν ἐγνώριξα ὅταν δὲν ἦτο ὀψηλότερη ἀπὸ τὰ γονατά μου, ὠνομάζετο Δεβώρα· ὥστε λοιπὸν δὲν εἶνε ἡ ἴδια;»

«Ἄ, ἔπρεπε νὰ ἐδλέπατε τὰ μούτρα τῆς Δώρας, ἐν ᾧ ἡ Χαρά ἀπεκρίνετο φαιδρῶς πρὸς τὸν παπποῦν:

«—Ἀστείευσθε, κύριε Χώβ; ξεῦρετε πολὺ καλὰ ὅτι πρὸ καιροῦ ἡ Δώρα ἄλλαξε τὸν ὀνόματός της.»

«Μοῦ ἤλθεν ὀρεξις νὰ γελάσω πολὺ, προπάντων ὅταν ἡ γιαγιά προσέθεσε μὲ τὸ εὐγενέστερον ὕψος της, ὅτι ἡ μίς Δώρα ἐδιάλεξε πολὺ εὐμορφὴν συντόμεισιν τοῦ ὀνόματος Δεβώρα, τὸ ὅποῖον ἦτο κάπως μικρὸν.

«Φαίνεται, ὅτι ἡ γιαγιά ἔχει εἰς μεγάλην ὑπόληψιν ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειαν Τόπλιφ. Μήπως διότι ὁ κύριος Τόπλιφ, ὁ πατήρ, εἶνε ὑπερπλοῦτος; Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι χάριν τῆς Δώρας ἐφόρεσε τὴν φανταχτερὴν τῆς σχοφίαν μὲ τὰς κίτρινας κορδέλας καὶ ὅτι τῆς ἔκαμε τόσα κομπλιμέντα, τότες ἐπαίνους διὰ τὴν εὐμορφίαν της, τὴν χάριν της, τὴν εὐγένειάν της, ὥστε ἐγὼ τὰ ἔχασα· διότι, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἕως τῶρα δὲν ἐνόμιζα τὴν γιαγιάν ἱκανὴν νὰ ἐπαινέσῃ ἄνθρωπον.

«Θέλετε τώρα νὰ σας εἰπῶ τί μου εἶπεν ὁ παπποῦς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν; Ἰδοὺ αὐτολεξεῖ:

«Αὐτὰ! ἀποτελοῦν τὴν κρέμαν τῆς κρέμας...» (Σελ. 53, στ. α'.)

«Εἶδα μ' εὐχαρίστησίν μου, ὅτι δὲν σου ἐπεβλήθησαν οἱ ἀγέροχοι τρόποι» τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἀλαζόνης. Δὲν ἐπιθυμοῦσα καθόλου νὰ σ' ἐβλεπα καὶ σένα εἰς τὰ πόδια της, ταπεινὴν, ὅπως τὰς ἄλλας της φίλας. Τῆς ὡμίλουσες τευλάχιστον ὡς ἴση πρὸς ἴσην. Ἐὰν εἰς αὐτὴν τὴν οἰογέ- νειαν δὲν ὑπῆρχε, πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἓνας κερδοσκοπὸς ἐπιχειρημα- τίας πολὺ ἀμφιβόλου τιμιότητος, οἱ ἀπόγονοί του δὲν θὰ ἦσαν σήμερον Κροῖσοι. Ἡ μὲν Δόρα χάνει τὸν κόπον της νὰ ἐρχεται ἐδῶ νὰ μου κάμνη τὴν καμπόση, διότι ἐγὼ γνωρίζω κατὰ βάθος ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.»

«Κυρία Φάγγ, ὁ παπποῦς ἔχει δίκαιον: ὅλα τὰ κορίτσια ἐρποῦν ἐπὶ πόδια τῆς Δόρας, μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε πλουσία, καὶ διότι μετὰ τὴν ὑπερηφάνειάν της καὶ μετὰ τὸν περιφρονητικὸν της τρόπον, πέρνει τὸν ἀέρα ὁλωνῶν. Ἄλλ' ἐγὼ ὄχι! δὲν θὰ ὑποκύψω, δὲν θὰ ταπεινωθῶ ποτὲ ἐμπρὸς της· δι' αὐτὸ εἰμopoεῖ νὰ εἶνε βεβαία!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΜΙΣ ΤΟΠΑΙΦ

Ἡ Αἰμιλία ἡγάπα ὁλονὲν περισσότερον τὴν Χαρὴν Σάμβορν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ παρῆχε καθημερινῶς δαίγματα θερμῆς φιλίας, προστατεύουσα τὴν Αἰμιλίαν εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ ἐξομολογούμενῃ εἰς αὐτὴν ἀνεπιφυλάκτως ὅλους της τοὺς πόθους, ὅλα της τὰ μυστικά.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ Χαρὰ ἐφέρετο μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρὸς ὅλας της τὰς φίλας. Ἀλλ' ἡ Αἰμιλία, τυφλουμένη ὑπὸ τῆς ἀγάπης της, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἡ μόνη προνομιοῦχος. Ἦτο δὲ πρότυπον φιλίας ἐμπιστοῦ: πάντοτε πρόθυμος νὰκούη τὰ παράπονα τῆς Χαρᾶς ἢ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν θριάμβων της, οὐδέποτε ὀμιλοῦσα περὶ ἑαυτῆς καὶ τῶν προσωπικῶν της στενοχωριῶν, ἐνδιαφερομένη καὶ διὰ τὰ πλέον ἀσχημὰ πράγματα, ἤρκει νὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Χαρᾶς, τίποτε δὲν ἐβλεπεν εἰς τὸν κόσμον θελητικώτερον, ἐλκυστικώτερον, τελειότερον τῆς νέας της φίλης. Καὶ τὴν εἶχαν πολὺ ἀσχημὰ ὅσοι ἦσαν, ἐνώπιον τῆς Αἰμιλίας, κατηγόρου τὴν μὲν Σάμβορν!..

Ἡ κυρία Χωὲ ἐμόρφαζεν ὅταν τῇ ὡμίλουσεν περὶ τῆς αἰσθηματικῆς αὐτῆς φιλίας. «Δὲν εἶνε λογικὰ πράγματα αὐτά!» ἔλεγε, χωρὶς νὰ ἔχη καὶ ἐντελῶς ἀδίκον· ἄλλα δὲν ἦτο καθόλου παράδοξον, ἂν μία κόρη μετὰ καρδίαν εὐαίσθητον, μετὰ ζωηρὰν φαντασίαν καὶ μὴ ἐνθουσιώδη χαρακτῆρα, ὡς ἡ Αἰμιλία, εἶχεν ἐλκυσθῇ ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηρισμὰ τῆς Χαρᾶς.

Δὲν ἠξέυρω τί θὰ ἔλαμνα χωρὶς

ἐσέ, τῇ ἔλεγεν ἐν ἀπόγευμα, ποῦ εἶχεν ὑπάγῃ διὰ τὸ σπῆν εἰς τῆς κυρίας Σάμβορν. Δύο μῆνες ποῦ εἶμαι τώρα εἰς τὸ Κιρπασσέτον, τὸ σπῆν σου εἶνε δι' ἐμὲ ἀληθινὸς παράδεισος.

Καὶ μὲν μου Αἰμιλίτσα, τῇ ἀπεκρίθη ἡ Χαρὰ· ἂν ἦσαι πολὺ δυστυχῆς εἰς τὸ σπῆν τῆς γαλιᾶς σου, πρέπει νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μας.

Δὲν το ἔλεγεν αὐτὸ μετὰ τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὴν χεῖλιν της...

«Ὡ πόσον ἤθελα νὰ ἦτο δυνατόν! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία μετὰ τὴν ζωηρότητα. ὥστε ἡ κυρία Σάμβορν, παίζουσα ὁλονὲν σκάκι μετὰ τὴν υἱὸν της Τζῶν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

Γιατὶ τὰ ὠραῖά σου μαλλιά δὲν εἶνε σήμερα κατσαρωμένα ὅπως πάντα; ἠρώτησεν ἡ Χαρὰ, περὶ δὲ ἀπὸ θέματος εἰς θέμα, μετὰ τὴν ἐλαφρότητα, ἡ ὁποία τὴν ἐξαγκατήριζε.

Διότι ἡ γαλιᾶ νομίζει ὅτι εἶνε ἄτακτα ὅταν τὰ ἔχω λυτά, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία· ἤθελα νὰ τα κάμω πλεξίδα, ἀλλὰ δὲν γίνονται.

Κ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὥστε νὰ πέσῃ ἡ ταινία, ἡ ὁποία συνεκράτει τὴν ἀνυπότακτον κόμην της.

Μὰ γίνονται ποτὲ πλεξίδα τέτοια μαλλιά; εἶπεν ἡ Χαρὰ. Μιλίτσα μου, ἀγαπητή μου, τὰ μαλλιά σου εἶνε τόσο ὠραῖα, ὥστε πρέπει νὰ τα βλέπουσιν ὅλοι. Ἀφινέ τα νὰ κυματίζουσιν ἐλεύθερα, καὶ μὴν ἀκούσῃς τῇ γαλιᾶ σου, εἰς τὰ ζητήματα τοῦ γούστου, ἐννοῶ, διότι δὲν θέλω νὰ σου ἐμπνεύσω ἐπαναστατικὰς ἰδέας· θὰ σου ἀπηγόρευαν νὰ με βλέπῃς, καὶ αὐτὸ θὰ μ' ἐλυποῦσε πολὺ.

Ἀρῇ ἐμένω; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· τί θὰ γίνομαι χωρὶς ἐσέ; Εἰς τὸ σπῆν τῆς γαλιᾶς ἢ τῇ ζωῇ δὲν εἶνε εὐθυμὴ πάντοτε, προπάντων τὸ βράδυ!.. Εὐτυχῶς, μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πηγαίνω ὀλίγον εἰς τὸ μαγειρεῖον...

Πῶς; διέκοψεν ἡ Χαρὰ Σάμβορν· ἐξακολουθεῖ ἀκόμη αὐτὴ ἡ οἰκείτης; Δὲν σ' ἐννοῶ, Μιλίτσα, πῶς εἰμopoεῖς νὰ συναστρέφῃς μετὰ ἀνθρώπους κατωτέρους τάξεως, μετὰ ὑπηρετὰς ἐπιτέλους! προσέθεσε μορφαύσασα περιφρονητικῶς.

Ἐγὼ δὲν σ' ἐννοῶ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς, ὅταν ἤκουσε νὰ προσβάλλουν τοὺς ταπεινοὺς της φίλους. Ἡ ἐργασία ποτὲ δὲν ἀτίμασε κανένα· ἀπειναντίας. Κατηγορεῖς τὴν κυρίαν Φάγγ καὶ τὸν Κάρολον Πρέσταν ὅτι πληρόνται διὰ τὰς ἐργασίας ποῦ κάμνουν εἰς τὸ σπῆν τοῦ παπποῦ; ἤθελες λοιπὸν νὰ τὰς κάμνουν χάρισμα; Ἐγὼ τίποτε δὲν σέβομαι περισσότερον, παρὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶνε ἱκανοὶ νὰ κερδίζουν τὸ ψωμὶ των. Ἡ μεγαλητέρα μου φιλαδοξία εἶνε αὕτη: νὰ κατορθώσω μὲν

ἡμέραν νὰ μὴ ζῶ εἰς βάρος κανενός. Ὁ Κάρολος καὶ ἡ κυρία Φάγγ εἶνε πτωχεῖ, τὸ παραδέχομαι· ἀλλ' εἶνε καὶ οἱ δύο ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν καὶ ἔχουν λαμπρὰν ἀνατροφὴν. Ἄν, ἀντὶ νὰ εἶμαι κορίτσι, ἤμουν ἀγόρι, ἴσως θὰ ἐβοηθοῦσα ἐγὼ τὸν παπποῦ μου εἰς ὅ,τι τὸν βοηθεῖ σήμερον ὁ Κάρολος· θὰ με ἐνόμιζες διὰ τοῦτο ὑπηρετὴν καὶ δὲν θὰ κατεδέχετο νὰ ἐμιλῇς μαζί μου; Ὁ πατέρας τοῦ Καρόλου ἦτο ἰατρός, καὶ εἶχε κοινωνικὴν θέσιν σὺν τὸν πατέρα σου καὶ σὺν τὸν ἰδικόν μου. Ἡ κυρία Φάγγ εἶνε δευτέρα ἐξαδέλφη τῆς γαλιᾶς μου. Διατὶ λοιπὸν καταβιάζομαι ἂν συναστρέφωμαι τοὺς «υπηρετὰς» μας; Κατὰ τὴν καταγωγὴν, εἶνε ἴσοι μου· κατὰ τὴν εὐφυΐαν... ἴσως εἶνε καὶ ἀνώτεροί μου.

Ἄ, ὄχι, δὲν το παραδέχομαι, ἀνέκραξεν ἡ Χαρὰ, ἀφοῦ κάμνης μάθημα εἰς τὸν Κάρολον, ποῦ εἶνε μεγαλητέρος σου...

Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ἄλλο, παρὰ ὅτι ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐνῶ ὁ Κάρολος δὲν ἐπῆγε... Τί πταίει ἐς αὐτὸ τὸ παιδί;

Ἐγὼ ὅμως ἂν ἤμουν ἐστὶ θέσι σου, ὑπέλαβε ἡ Χαρὰ, δὲν θὰ ἔχανα τὸν καιρόν μου διὰ νὰ τοῦ κάμνω τὸν προγυμναστήν!

Αὐτὸ δὲν μου κοστίζει τίποτε...

Ἄς πηγαίνω εἰς τὴν νυκτερινὴν Σχολήν. Τότε δὲν θὰ ἔχη ἀνάγκην τῶν μαθημάτων σου.

Βεβαίως θὰ ὑπάγῃ, ἀλλὰ τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα, διότι θέλει πρῶτα νὰ προχωρήσῃ κάπως... Ἀλλὰ ἔως νὰ το κατορθώσῃ, πόσον θὰ ὑπέφερε!... Ἐλα εἰς τὴν θέσιν τοῦ, Χαρὰ...

Ἀλλ' ἡ Χαρὰ δὲν ἤθελε μετὰ κανένα τρόπον «νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν» τοῦ Καρόλου· οὔτε ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ Αἰμιλία, ἡ ὁποία σχεδὸν περιεφρόνει τὴν Δόραν Τόπλις, τὴν πλουσίαν, τὴν κομψήν, τὴν ἐξοχὸν Δόραν, ἐκοπίαζε τώρα δι' ἓνα παιδί χωρὶς περυσίαν καὶ χωρὶς κοινωνικὴν θέσιν!

Τί ἐνθουσιασμός! εἶπε γελῶσα. Μὴν ἐνθουσιάζῃς τόσο, Μιλίτσα μου, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον... Ὡστε λοιπὸν ἐσὺ περνᾷς τὸ ἡμῖς τῆς βραδιάς σου προγυμνάζουσα τὸν καὶ Κάρολον, καὶ τὸ ἄλλο ἡμῖς γράφουσα εἰς τὴν πλάκα μὲς κωφαλάου;.. Περίεργον πρῶγμα! Καὶ δὲν βαρύνεσαι;

Καθόλου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· μόνη ἡ ὄψις τῆς κυρίας Φάγγ καὶ ἡτο ἱκανὴ νὰ με ἀνταμείψῃ τόσον μεταμορφώνεται ὅταν γράφω δι' αὐτήν. Ἡ δυστυχισμένη κάθεται ἐκεῖ καὶ ἐργάζεται τὸ αἰώνιον κροσέ της, ἐνῶ ἐγὼ γεμίζω τὴν πλάκα της. Παρακολουθεῖ τὸ γράψιμόν μου μετὰ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ κάποτε βιάζεται τόσο νὰ

ἰδῇ τί ἔγραψα, ὥστε διαβάξῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὠμόν μου. Καὶ ὅμως δὲν της λέγω τίποτε σπουδαῖον. Τῆς διηγούμεαι ὅ,τι μοῦ κατεβαίνει, ὅ,τι κάμνομεν εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τοὺς περιπάτους μας, εἰς τὰς συναναστροφὰς μας· ἓνα σωρὸ ἀνοήσιες τέλος πάντων· ἀλλ' ἰσχυρίζεσθαι ὅτι αὐτὸ τὴν εὐχαρίστεῖ.

Τί καλὸ κορίτσι ποῦ εἶσαι! εἶπεν ἡ κυρία Σάμβορν· ἰδοὺ ἀληθινὴν φιλανθρωπία!

Ἄ, κυρία, ἐψέλλισεν ἡ Αἰμιλία, εἶχα λησμονήσῃ ὅτι εἰσθε ἐδῶ. Τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι! Ὁμιλῶ μισὴν ὥραν τώρα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ὁ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι θέλω νὰ παρουσιασθῶ ὡς πρότυπον ἀρετῆς· μὴ με πιστεύετε, σὰς παρακαλῶ· δὲν εἶμαι οὔτε ἡμέρη οὔτε ὑπομονητικῇ.

[Ἐπειτα συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάιν]

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

πο τὴν Ἀποκρῆν ἐπῆρθε· μενεῖς τὴν Σαρακοστήν, ὡς νὰ ἐλέγαμεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον εἰς τὴν Κόλασιν. Οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι, οἱ θεοφοβούμενοι, θὰ ἰσχυρίζοντο βεβαίως ὅτι Παράδεισος εἶνε ἡ Σαρακοστή καὶ Κόλασις ἡ Ἀποκρῆ. Ἀπειναντίας οἱ νέοι, τὰ

παιδιά, ὅσοι ἀγαποῦν περισσότερον τὴν τρελὴν διασκεδασίαν, τὸ φαγοπότι καὶ τὸν χορόν, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, τὴν νηστείαν καὶ τὴν προσευχήν, θὰ ἔλεγον προθύμως ὅτι Παράδεισος εἶνε ἡ Ἀποκρῆ καὶ Κόλασις ἡ Σαρακοστή...

Ἀσάφιστον ἄλυστον αὐτὸ τὸ ἀκανθώδες ζήτημα, διὰ νὰ το λύσῃ, ἕκαστος ἔπως τοῦ ἀρέσει. Καὶ ὅς ὀμιλῶμεν διὰ τὴν Σαρακοστήν, ἀφοῦ Σαρακοστή εἶνε τώρα, καὶ ὅ,τι ἂν ἐλέγαμεν, ὅ,τι ἂν ἐκάμναμεν, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φέρωμεν ἐπίσω τὴν Ἀποκρῆν, παρὰ ὑπὸ τὸν ὄρον... νὰ περιμένωμεν ἓνα χρόνον!

Πιστῶς τὰ παλαιὰ ἔθιμα, δὲν τηροῦν αὐστηρῶς τὰς νηστείας καὶ δὲν περιμένουν τὴν Ἀποκρῆν διὰ νὰ διασκεδάσουν. Καὶ τοιοῦτοι εἶνε σήμερον οἱ περισσότεροί εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου ὁ λεγόμενος κοσμοπολίτισμος ἀλλοιώνει βαθμὴδὸν τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία διατηρεῖται ἀκόμη ἐντονὸς καὶ ὠρεῖα εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς τὰς μικρὰς πόλεις. Ἐκεῖ παραδείγματος χάριν, τὴν Σαρακοστήν δὲν σφάζουν παρὰ μόνον ἴσως τὰς Κυριακάς· ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εὕρετε κρέας καὶ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἀκόμη καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν. Ἐκεῖ αἱ ἐκκλησιαί γεμίζουν καὶ εἰς τὰς Ἀποδείπνας, ἐνῶ ἐδῶ μόνον τὴν Μεγάλην Ἐβδομάδα εἶνε γεμάται. Ἐκεῖ θεωρεῖται ἐγκλημα κακοθυσίας ἓνας χορὸς ἢ μία ζωηρὰ κάπως διασκεδασίς τὴν Σαρακοστήν, καὶ μαζί με τὰς αἰθούσας ὅπου ὑπάρχουν, κλείουν καὶ τὰ θέατρα· ἐδῶ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀνοικτὰ ὅλα, καὶ ἐκτὸς τῆς τυπικῆς προσωποδοφορίας, καμμία ἄλλη διασκεδασίς δὲν ἀποκλείεται.

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ Σαρακοστή μας, ἡ ἀθηναϊκὴ Σαρακοστή, ἡ Σαρακοστή τῶν μεγάλων πόλεων ἐν γένει, δὲν διαφέρει καὶ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν Ἀποκρῆν. Δὲν διαφέρει ἐξωτερικῶς. Ἀλλ' ἄρα γε δὲν πρέπει νὰ διαφέρει τοῦλάχιστον ἐσωτερικῶς; Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ μία ἐποχὴ μετανοίας καὶ προσευχῆς, μία ἐποχὴ ψυχικοῦ ἐξαγνισμού, ἡ ὁποία νὰ μας πλησιάζῃ περισσότερον πρὸς τὸν Θεόν καὶ νὰ μας ὑπενθυμίζῃ ὅτι ἔχομεν εἰς τὸν κόσμον καὶ κάποιον ἄλλον, ὑψηλότερον, προσορισμόν;...

Δὲν εἶμαι οὔτε θεολόγος οὔτε ἱεροκῆρυξ. Προπάντων δὲν εἶμαι φανατικὸς καὶ δὲν ἀγαπῶ τὴν προσκόλλησιν εἰς τοὺς τύπους. Μὴ φοβηθῇτε λοιπὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι πρέπει τάχα νὰ νηστεύετε αὐστηρῶς ὅλην τὴν Σαρακοστήν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν καὶ τὴν Ἀποκρῆν καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἀπὸ λάδι· ἢ ὅτι πρέπει νὰ μὴ λείπετε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε εἰς τὰς Ἀποδείπνας, ὅπως οἱ γεροῦλες, ἢ ὅτι πρέπει νὰ προσεύχεσθε, μετὰ τὸ Μέγα Ὁρολόγιον εἰς τὸ χεῖρ, ἀπὸ τὸν ὄρθρον ἕως τὸ ἔσπερινόν... Ὅχι! ἠξέυρω πολὺ καλά, ὅτι αὐτὰ τὰ πατρια δὲν συμφωνοῦν πλέον μετὰ τὴν ἐποχὴν μας· εἰξέυρω ὅτι εἶνε καλὰ μόνον διὰ τοὺς Καλογήρους καὶ τὰς Μοναστήρια· ὅτι τὸ «πολὺ κυριελέησον» τὸ βαρύνεται καὶ ὁ Θεός, καθὼς λέγει ἡ παροιμία, προπάντων ὅταν οἱ δοῦλοι τοῦ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ διαβάξουν τόσα ἄλλα βιβλία ἐκτὸς τῶν προσευχητῶν ὅτι ἡ αὐστηρὰ νηστεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων εἰμopoεῖ νὰ συντρίψῃ ὁργανισμοὺς ἀσθενεῖς ὅπως οἱ σημερινοὶ καὶ ὅτι εἶνε ἀρκετὸν καὶ διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ πηγαίνῃ

κανεὶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ κάθε Κυριακῆν.

Ἀλλ' ἡ ἀθέτησις ἡ ἀναγκαστικὴ μερικῶν τῶν ὁρίων, δὲν ἐμποδίζει κανένα νὰ τηρήσῃ τὴν οὐσίαν τῆς Σαρακοστῆς. Καὶ δι' αὐτὸ ἀρκεῖ μόνη ἡ Προσευχή. Ὅχι ἡ τυπικὴ, ἡ μεγαλόφωνος καὶ ἐπιδεικτικὴ ἐκείνη προσευχή, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκούονται μερικοὶ ψευδευλαβεῖς, καὶ ἡ ὁποία δὲν ὠφελεῖ κανένα. Ἀλλ' ἡ μυστικὴ, ἡ εἰλικρινὴς, ἡ ὁλοφυγος, ἡ ἀληθὴς ἐκείνη προσευχή, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς διανοίας πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν δόξαν νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν καρδίαν, νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν συνείδησιν καὶ νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν ψυχὴν. Εἶνε ἡ προσευχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ὡς ἄμεστον ἐπακολούθημα ἔχει τὰ καλὰ ἔργα· εἶνε ἡ προσευχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ὡς σύντροφον ἀχώριστον ἔχει τὴν ἐργασίαν, τὴν εὐποιάν, τὴν ἀρετήν· εἶνε ἡ προσευχὴ, ἡ ὁποία βροηεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἡ ὁποία ἀρμυρίζει εἰς τὸν ἀληθὴ χριστιανόν, ἡ ὁποία ἀναδεικνύει τὸν τέλειον ἄνθρωπον.

Καὶ εἶνε ἡ μόνη προσευχὴ, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ εἰσάκουει ὁ Θεός. Τοιαύτην προσευχὴν ἔκαμνε καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνατείνων τὰ ὄμματα καὶ τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

7

Ἡλιος κονσέρβα.

Ἡ σημερινὴ συνταγὴ δὲν εἶνε δική μου. Τὴν ἤρα εἰς ἐν παλαιὸν κινεζικὸν βιβλίον· ἀλλὰ τὴν ἐδοκίμασα, καὶ εἶδα ὅτι εἶνε θαυμαστῇ.

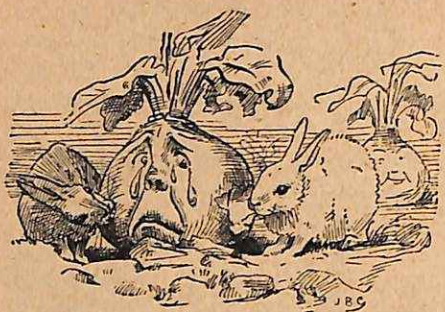
Τὸ καλοκαίρι ὁ ἥλιος περισσεύει, τὸν χειμῶνα λείπει. Πρέπει λοιπὸν νὰ μαζεύωμεν τὸ καλοκαίρι, διὰ νὰ τὸν ἔχωμεν τὸν χειμῶνα. Ἀπαράλλακτα, ὅπως κάμνομεν καὶ διὰ τὰς ντομάτας.

Ἀλλὰ πῶς μαζεύεται ὁ ἥλιος; καὶ προπάντων πῶς διατηρεῖται; Ἰδοὺ:

Τὸ καλοκαίρι, ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν, ἀραδιάζετε βάζα μετὰ ὀλίγον νερόν, ἀλατισμένον καλὰ. Ὁ ἥλιος πέφτει μέσα εἰς τὸ νερόν, (καὶ ἂν σκύψετε ἐπάνω ἀπὸ τὸ βάζον, θὰ τὸν ἰδῇτε.) Ἀμέσως τότε σκεπάζετε τὰ βάζα μετὰ πετρί, τὸ ὁποῖον δένετε εἰς τὰ χεῖλη σφικτά, καὶ ἀλείφετε τὸν σπάγον μετὰ πίσσαν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ κλείσιμον ἐρμητικόν. Ἐπειτα φυλάγετε τὰ βάζα σας εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ἔχετε ἥλιον κονσέρβα.

Τὸν χειμῶνα, τὰς ἡμέρας ποῦ δὲν ὑπάρχει ἥλιος, ἀνοίγετε ἓνα βάζον καὶ βγάξετε ὅσον θέλετε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΥΟ ΚΟΥΝΕΛΙΑ
ΚΑΙ ΔΥΟ ΓΟΓΓΥΛΙΑ

Κλαίει, κλαίει το κακόμοιρο το γογγύλι που το τρώγουν τα λαιμάργα κουνέλια. . . Και το άλλο γογγύλι παραπέρα, — τι άσπλαγχο! — βλέπει και γελά. «Έτσι 'νε ο κόσμος! κλαίνει 'δω και παρκεϊ γελούνε!»

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Η χαρά και των δύο, που έδλέποντο μετά πολύν καιρόν, ήτο μεγάλη. Έφιλήθησαν με διάχυσιν, είπαν στο πόδι τα δικά των, κ' έκούβαλσαν τα κορίνια, γεμάτα ως άπάνω, ξείχειλα.

Το ψάρευμα εκείνην την ήμέραν έπήγε πολύ καλά, και το δείπνον ύπηρξε φαιδρόν.

— Ποιά είνε αυτή ή μικρή; ήρώτησεν ο Άντώνης, βλέπων μ' έκπληξιν την Μαρούσαν, ή οποία έπηγαυνοήρχετο, έφερνε τα φαγητά κ' έσήκονε τα πιάτα, ως να ήτο πλέον του σπιτιού.

Η Μαριάννα του τα είπεν όλα σιγά, κ' έπλεξε το έγκώμιον της Μαρούσας, — έγκώμιον, το όποϊον ο Τζανής έπεδοκίμαζε με την καρδιάν του. Ο καλός ψαράς έχάιδευσεν με το ήλιοκαμένον του χέρι το κεφαλάκι της μικράς, και της είπεν όλίγια λόγια γλυκά.

Έκχιμαν εις το μαγειρείον ένα πρόχειρον κρεβάτι διά την Μαρούσαν, με ξηρά φύκια, με άχυρον και με μίαν χονδρήν κουβέρταν. Ο Τζανής, ο όποϊος εν ανάγκη θά έπλάγιαζε και εις τα σανίδια, έπήγε να κοιμηθώ εις ένα καλυβάκι, όπου έφύλαγαν το άχυρον.

Έκει ο καλός ναύτης έκοιμήθη τόσον βαθειά, ώστε ο Άντώνης αναγκάσθηκε να τον σκουντήση δυνατά το πρωί, διά να έξυπνήση.

Τα παιδιά ήσαν εις το πόδι πρό δύο ώρων τουλάχιστον. Κάθε πέντε λεπτά εκύτταζαν το ώρολόγι του τοίχου, το όποϊον εστόλιζε μίαν γωνίαν της καλύδας, διά να ίδούν αν ήτο ώρα να φύγουν διά το Λαμμοδέξ. Η Μαριάννα τους εφόρεσε με χαράν τα κυριακάτικα των, κ' έπειτα έψαξεν εις τα συρτάρια διά να ένδύση και την Μαρούσαν κάπως ευπρεπέστερα.

Η καϊμένη ή φτωχούλα ποτέ της δεν είχε στολισθώ ώραιότερα! εκυττάζετο με θαυμασμόν εις τον καθρέπτην της Διονυσίας, και δεν ήξευρε με τί λόγια να ευχαριστήση τους ευεργέτας της.

Επιτέλους εξέκίνησαν διά το χωριό, να παρευρεθούν πρώτα εις την λειτουργίαν. Όταν έβγήκαν από την εκκλησίαν, ο Τζανής έπήρε την Ροζαλίαν εις την άγκαλιάν του. Ο Άνδρικός και ή Διονυσία, δεξιά και άριστερά, τον έπιασαν από το ζωνάρι του, και τον άκολούθησαν από μαγαζί σε μαγαζί.

Ο καλός ναύτης ήτο τόσον ευτυχής διά την χαράν, την όποιαν τα δωρά του έπροξενούσαν εις τους μικρούς του φίλους, ώστε θά εξώδευσεν όλα του τα λεπτά εις μικροφώνια, αν ή Μαριάννα και ο άνδρας της δεν τον έτραβούσαν σχεδόν διά της βίας.

Έγύρισαν λοιπόν εις το σπίτι, φέροντες έννοείται και την Μαρούσαν, την όποιαν ο Τζανής δεν είχε λησμονήση όταν έφώνιζε διά τα παιδιά.

Μετά το γεύμα, έπήγαν να περιπατήσουν εις την άκρογιαλιάν. Τα παιδιά έπαιζαν με τα καινούργια των παιχνίδια. Εις το άναμεταξύ αυτό, ο Άντώνης και ο Τζανής συνωμιλούσαν οι δύο των κ' έλεγαν τας άναμνήσεις των ταξειδιών των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ψάρευμα με την βάρκαν. — Η τρικυμία. — Τραγικόν δυστύχημα. — Πάροισις εις το Τζανή.

Το βράδυ, εκεί που έκάθηντο κ' εκάπνιζαν, ο Άντώνης ήρώτησε τον φίλον του τί έσκόπευε να κάμη και ποια ήσαν τα ταξειδιωτικά του σχέδια.

— Θα φύγω με τον «Άργοναύτην» γιά τη Βομβάη, είπεν ο Τζανής.

— Πότε;

— Σ' ένα μήνα.

— Καλά, έχεις καιρό.

— Άλλά πρέπει να είμαι 'στι θέσι μου σε όκτώ ήμέρες.

— Γιατί;

— Για τη φόρτωσι.

— Έχεις δίκιο... ως τότε όμως θα μείνης έδω.

— Άν δεν σου δίνω βάρος...

— Άσε τά λόγια τώρα! Δεν βλέπεις που σ' αγάπησαν όλοι σαν να ήσουν συγγενής;

— Άλήθεια, είπεν ή Μαριάννα.

— Ω, ναί! έφώναξαν τα παιδιά! δεν πρέπει να φύγετε ποτέ, κύριε Τζανή!

— Ποτέ, ποτέ! επανέλαθεν ή Ροζαλία.

— Θέλεις να μείνω έδω, παιδάκι μου;

— Ναί.

— Λοιπόν έτελείωσε!

Τα παιδιά χαρούμενα έχειροκρότησαν, — Καί ή Μαρούσα θά καθήση έδω, είπεν ο Άνδρικός.

— Ναί, μητερίτσα! έψιθύρισεν ή Διονυσία, κυττάζουσα την μητέρα της με ύψος παρακλητικόν.

Η καλή Μαριάννα άλλο που δεν ήθελε, διότι ή κατάσταση της μικράς όρφανής την έλυπούσε πολύ! άλλα είχε να θρέψη τρία παιδιά, και αυτό δεν ήτο μικρόν βάρος!

— Θα προσπαθήσουμε να της βρούμε καμμία εργασία έδω κοντά, σε τίποτε καλούς ανθρώπους που να την αγαπούν, είπε φιλούσα την Μαρούσαν. Θα έρχεται να μας βλέπη καθμεέρα, και θα περνά μαζί μας τες Κυριακές της. Θα φροντίσω από αύριο. Προς το παρόν άς μείνη έδω, Άντώνη;

— Όπως θέλεις! απερίθη ο Μοράνδος, ο όποϊος είχε καλή καρδιά όπως και ή γυναίκα του.

— Ευχαριστώ πολύ! έψιθύρισεν ή Μαρούσα.

Άλλά ή συγκίνησις την έπνιξε, και σκεπάσασα το κεφάλι της με την ποδιάν της, έκλαπεν εις μίαν άκρην, προς μεγάλην έκπληξιν της Ροζαλίας, ή οποία δεν ήξευρεν ακόμη ότι είμπορεί κανείς να κλαίη και από χαράν.

Αφού έχανονίσθησαν όλα κατ'εύχην, τα παιδιά έπεσαν να κοιμηθούν. Δεν άργησαν να κάμουν το ίδιον και οι μεγάλοι, διότι ο Άντώνης και ο φίλος του Τζανής θά έφευγαν πολύ πρωί διά το ψάρευμα.

Ο Άνδρικός, ο όποϊος είχεν άποκοιμηθώ με την μουσικήν έλπίδα ότι θά τον έπερναν μαζί των, εξέυπησε μόλις έφεξε κ' έπετάθη από το κρεβάτι.

Κρίμα! οι δύο ναύται είχαν φύγη πλέον από το σπίτι. Ο μικρός ένεδύθη βιαστικά κ' έτρεξεν εις την άκρογιαλιάν. Η βάρκα του Άντώνη είχε ξεμακρύνη κ' έσχιζε γρήγορη το πέλαγος. Ωρα καλή!

Ο Άνδρικός εκτύπησε με τον γρόθον δυο-τρεις φορές το κεφάλι του, και αφού του έπέρασεν ή φούρκα με το πρωτότυπον αυτό ιατρικόν, έγύρισεν ήσυχα 'στο σπίτι, έφαγε με πολλήν όρεξιν κ' έφυγε με τα ζωντανά.

Εις το διάστημα της ήμέρας, ο ούρανός έσκεπάσθη με σύννεφα μαύρα και άπειλητικά. Τα κύματα άρχιζαν να σπρίζουν και να φαίνωνται από πολύ μακριά. Εις την άκρογιαλιάν, ή θάλασσα εκτυπούσε τους βράχους με μανίαν. Τα θαλασσοπούλια έπετούσαν έδω κ' εκεί με κρωγμούς όξεις. Άμέσως αί γυναίκες των ψαράδων έμαζεύθησαν εις την άκρογιαλιάν. Η άνησυχία ήτο ζωγραφισμένη εις τα πρόσωπά των. Μερικαί ανέβαιναν εις τους ύψηλοτέρους βρά-

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Η μαμά της Λιλίκας μόνον γιά μιá μέρα της είχε δώση την άδεια να μείνη με τα έξαδελφάκια της. Καί νά, ήλθεν ή άμαξα, που έστειλεν ή μαμά γιά να την πάρη.

Τί λύπη! θα χωρισθούν! . . Άλλά και οι πιο στενοί φίλοι, και τα έξαδέλφια ακόμη, χωρίζονται. Τί να γίνη!

Η Λιλίκα, ο Τάκης και ο Τοτός, άγκαλιάζονται, φιλιούνται, κλαίνε ατελείωτα.

— Στο καλό, ξαδελφούλα.

— Άντίο, Τάκη και Τοτό.

— Θα ξανάθης, ξαδελφούλα;

— Χωρίς άλλο, 'στ'ας διακοπ'ας. Νά με περιμένετε.

— Καί θα ξανακάμωμε τραπέζι 'στο περιβόλι, κάτω από την κρεβάτινα;

— Πολλά τραπέζια, πολλά . . έννοια σας, ξαδελφάκια!

— Καί θα μας γράφης; . . Θα μάθωμε γρήγορα, να διαβάζωμε μόνοι μας τα γράμματά σου.

— Μπράβο σας! Αυτό είνε το καλλίτερο! . . Άντίο! αντίο!

— Στο καλό! Στο καλό!..

Καί ή Λιλίκα έφυγε.

Την άλλην ήμέραν, ο Τάκης και ο Τοτός εξέυπησαν καλά, δεν είχαν όμως τη συνειθισμένη τους διάθεσι. Αφού έπρογευματίσαν, κατέβηκαν 'στο περιβόλι, να ξαναϊδούν την κρεβάτινα και να θυμηθούν την έξαδελφούλα των.

— Χθές ήταν έδω! είπε με παράπονο ο Τάκης.

— Σήμερα δεν είνε! είπε με το ίδιο παράπονο ο Τοτός.

Καί άρχισαν πάλι τους άναστεναγμούς.

— Άχ, την καϊμένη τη Λιλίκα! . . λέγει ο ένας.

— Που να είνε; τί να κάμνη; . . λέγει ο άλλος.

Άργά, μελαγχολικά, έπεριπάτησαν όλίγον 'στο περιβόλι, έως ότου έφθασαν σε μιá μικρή μεσιλιά, γεμάτη μέσιπια. Εκεί εκάθησαν, και γιά να παρηγορηθούν, άρχισαν να τρώγουν μέσιπολα, χωρίς να κυτάζουν αν ήσαν ώριμα ή άγουρα. Παναγία μου, να μη μετανοήσουν γι' αυτή την παρηγοριά! . .

("Επεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

χους, μήπως ήθελε διακρίνουν πέραν εις τον όρίζοντα τα πλοίαρια των ανδρών των ή των άδελφών των.

Δυο-τρεις βαρκούλες, που ήταν πολύ μικρές και γι' αυτό δεν εξεθάρρευαν ποτέ εις τανοικτά, έψάρευαν εκεί πλησίον. Είδαν τον κίνδυνον κ' έγύρισαν άμέσως.

— Θα έχωμε τρικυμία! έλεγαν οι ψαράδες σταυροκοπούμενοι. Ο Άγιος Νικόλας να φυλάξη τους συντρόφους μας που είνε 'στο πέλαγο!

Σε λίγο ή θύελλα εξέσπασεν. Η βροντή έμούγγρισεν από μακριά. Άγρια άστραπαί έσχισαν τα μαύρα και πυκνά σύννεφα. Τα κύματα όλονέν θέεριεσαν. Αί άφρισμένοι κορυφαί των εκτυπούσαν ή μία την άλλη με κρότον φοβερόν. Τα σιμότερ'α ώρεμούσαν κατά των βράχων, και όλη ή άκρογιαλιά έτρεμεν από τον θυμόν των. Από καιρού εις καιρόν κανένα πανί έπαρουσίαζετο μέσα εις τα ώργισμένα κύματα! και το γυμνασμένον μ'ατι των θαλασσινών το έγνώριζεν άμέσως.

— Είνε ή βάρκα του δεινα, έλεγαν.

Έπειτα όλοι παρηκολούθουν με μεγάλην αγωνίαν τας κινήσεις του μικρού σκάφους, το όποϊον έχοροπηδούσεν επάνω εις τα κύματα. Τρεις βάρκες έφθασαν έτσι εις το λιμάνι. Μ' εκείνες που είχαν επιστρέψη εις την άρχήν, έγίνοντο επτά. Έλεπαν ακόμη τρεις μεταξύ αυτών και ή βάρκα του Άντώνη.

Με το βασίλειμα του ήλιου, μιá από αυτάς έπαρουσιάσθη . . Το κατάρτι της ήτο σπασμένον. Από τους τρεις ανθρώπους που είχε μέσα, μόνον δύο έγύριζαν: ο καπετάνιος και ο ναύτης του. Το ναυτόπουλο, ο μο'υ'τ'σ'ος, είχεν άρπαχθώ από ένα κύμα. Οι δύο άλλοι είχαν κάμη ό τι ήτο ανθρωπίνως δυνατόν διά να τον σώσουν, άλλα όλίγον έλειψε να χαθούν και αυτοί, χωρίς να το κατορθώσουν. Τα δάκρυα έβρεχαν ποταμηδόν τα ήλιοκαή μάγουλά των, ενφ' διηγούντο τα άπαίσια αυτά εις την μητέρα του μούτσου, ή οποία έπερίμενεν εις την παραλιάν την επιστροφήν του υιού της! . .

Η δυστυχημένη γυναίκα έπεσε κατά γής, έβαλε την ποδιάν της εις το κεφάλι της κ' έμεινεν άκίνητη ως αναίσθητη. Μερικοί γείτονες την έπήγαν εις το σπίτι της.

— Ο Άντώνης έγύρισεν; ήρώτησεν ο ναύτης της ψαρόδαρκας.

— Όχι! γιατί;

— Ήταν δυο μίλλια τουλάχιστον μακρότερα από μ'ας.

— Η βάρκα του είνε γερή! είπεν ένας άλλος.

["Επεται συνέχεια"]

ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατά το γαλλικόν του Alfred de Bréhat]

Η ΚΑΤΑΡΤΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Τὸν παλαιὸ καιρὸ, ποῦ τὰ ζῶα ἔμι-
λούσαν καὶ οἱ Μοῖρες γύριζαν στοὺς
δρόμους καὶ ἄκουαν τὰ παράπονα τῶν
ἀνθρώπων, ζοῦσεν ἕνα ἀνδρόγυνον, ποῦ
εἶχεν ἐπὶ τὰ παιδιὰ ὅλο ἀγῶρια.

— Νὰ εἶχα κι' ἕνα κοριτσάκι! ἔλεγεν
ὁ ἄνδρας, θά μου ἐφαίνετο πιδ στολι-
σμένο τὸ σπῆτι!

— Ἀχ, ναί! θά με βοηθοῦσε καὶ μένα
τώρα ποῦ ἀπρίσα, συνεπλήρωνεν ἡ γυ-
ναϊκά του.

Κ' ἔλεγαν τὰ ἴδια ἀδιάκοπα νύκτα
καὶ ἡ μέρα, ὡς ποῦ ἡ Μοῖρα τοὺς ἐβα-
ρέθηκε καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ κοριτσάκι
ποῦ ἐπιθυμοῦσαν. Ἀλλ' ἦταν τόσο πολὺ
ἀδύνατο, καχεκτικό, φιλάσθενο, ὥστε ὁ
πατέρας του μὴ ἐφοβήθηκε μὴν
πεθάνῃ, κ' ἔστειλε τὸν μεγαλύτερον
τοῦ γιου ἐστὶν βρῦσι γιὰ νὰ φέρῃ νερὸ
νὰ βαπτίσουν τὴν ἀδελφούλα του, ποῦ
ἐκινδύνευε.

Μαζὶ ἔτρεξαν καὶ τὰ ἄλλα ἀδελφία
— ἔξῃ τὸν ἀριθμὸ! — γιὰ νὰ γεμίσουν
πιδ γρήγορα τὴν στάμνα, ἀλλ' ἐκεῖ δὲν
ξέρω πῶς ἔκαναν καὶ ἀπὸ τὴν πολλή
φούρια, τοὺς ἔπεσαν ἡ στόμνα καὶ τὴν
ἐσπασαν. Τώρα; Νὰ γυρίσουν μὲ ἄδεια
τὰ χέρια; Ἄ, αὐτὸ τὸ ἀστεῖο μόνον δὲν
θὰ ἔκαναν ποτέ, γιατί ἡ βέργα τοῦ πα-
τέρα δὲν ἐχώρατε, κ' ἐπρωτίζονταν
νὰ καθίσουν γύρω στὴ βρῦσι σὰν βρεγ-
μένες γάτες, χωρὶς νὰ ξέρουν κ' αὐτοὶ
καλὰ-καλὰ τί κάνουν.

Ἐν τούτῳ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ
πατέρας τοὺς ἔβλεπε ποῦ δὲν ἤρχοντο
καὶ εἶχε χάσει τὴν ὑπομονή του.

— Μπὰ τὰ παλχοπαῖδα! Ἀρ' βέ-
βαια κανένα παιγνίδι πάλι θά μου ἄρχι-
σαν στὸ δρόμο, τὸ συνεισέμενε. Νά,
παιδιά! νά, μάλαμα!

Ἦταν καταφουρισμένος καὶ μὲ τὸ
δίχρη του.

— Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ τοὺς κατα-
ρασθῶ καὶ τοὺς ἐπτά, νὰ γίνουν ἐπτά
κόρακες μαῦροι, κατὰμαυροὶ καί... .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, καὶ ἀ-
κούει θόρυβο, κακὸ, παράξενα πετυγι-
σματα. Κοιτάζει γιὰ νὰ ἰδῇ τί τρέχει
καὶ βλέπει τὰ παιδιὰ του, ὅπως τὰ κα-
ταράσθηκε: εἶχαν γίνῃ κόρακες, μαῦροι,
κατὰμαυροὶ... . Φρίκη! Οἱ καῦμένοι
οἱ γονεῖς ἔκλαψαν, παρεκάλεσαν, ἰκέ-
τευσαν, ἔταξαν τὰ πάντα στὴ Μοῖρα, τί-
ποτε! Ἐπὶ τέλους μὲ τὸν καιρὸ ἄρχι-
σαν πλέον καὶ νὰ παρηγοιοῦνται, προ-
πάντων μὲ τὴν κόρην των, ἡ ὁποία
ἀπὸ ἡμέρας ἐν γένετο πιδ εὐμορ-
φῇ, ἐδυνάμωσε πλέον. Οἱ γονεῖς τῆς
ἐφρόντισαν ὅσο ἔμπορεον νὰ τῆς ἀπο-
κρύψουν τὰ πάντα, ὡς ποῦ μὴ ἡμέρα ποῦ
ἄκουε μερικὲς γειτόνισσες νὰ ἔμιλλαν γιὰ
τὴν εὐμορφίαν καὶ τὴν προκοπή τῆς, ἄ-
κουσε συγχρόνως, ὅτι ἦταν καὶ ἡ αἰτία τοῦ

φοβεροῦ δυστυχήματος, τὸ ὅποιον συνέβη
ἐστὶν ἀδελφία τῆς. Μπὰ! εἶχε λοιπὸν ἀ-
δελφία; ἀλλὰ ποῦ ἦταν; καὶ ἔπειτα ἔ-
γινε πραγματικῶς αἰτία κανενὸς δυστυ-
χήματος; Ἐτρεξε στὸν πατέρα καὶ τὴν
μητέρα τῆς, καὶ ἀπ' αὐτοὺς τὰ ἔμαθε
ὅλα. Ἦταν ἀπαρηγόρητη.

— Ἐγὼ ἐγίνα αἰτία νὰ γίνουν κόρα-
κες, ἐγὼ πρέπει καὶ νὰ τοὺς σώσω καὶ
θὰ τοὺς σώσω, ἐτελείωσε!

Ἐπῆρε λοιπὸν μαζί τῆς ἕνα δακτυλί-
δακι ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς γιὰ ἐνθύμησι,
ἕνα ψωμί γιὰ νὰ μὴν πεινᾷ, ὀλίγο νερὸ καὶ
ἕνα σκαμνάκι διὰ νὰ κάθεται κάπου-κά-
που, κ' ἔξεκίνησε. Ἐπῆγε, ἐπῆγε,
ἐπῆγε, ἐφθασε ἐστὶν ἄκρην τοῦ κόσμου.
Ἐκεῖ ἀπάντησε πρῶτα τὸν ἥλιον,
ἀλλ' ἔκαιγε πολὺ καὶ δὲν ἔμπορεσε νὰ
ἀντιβῇ καὶ ἔφυγε τρεχάτη. Παρακάτω
εὗρηκε τὴ Σελήνην αὐτὴ πάλι ἦταν ψυ-
χρὴ σὰν μάρμαρο, καὶ ἄμα εἶδε τὸ κορι-
τσάκι, ἄρχισε νὰ ξερογλύφεται καὶ νὰ
μουρμουρίζει.

— Χμ! χμ! ἀνθρωπινὸ κρέας μοῦ
μουρίζει! ἀνθρωπινὸ κρέας μοῦ μουρίζει!

Ἐφυγε γρήγορα καὶ ἀπ' τὴν κακὴ αὐ-
τὴ Σελήνην ποῦ τρώγει τὰ παιδιὰ, καὶ
πηγαίνοντας εὗρηκε τὰ ἄστρα. Κάθε
ἕνα ἐκάθητο χωριστὰ σὲ ἰδίτερο σκα-
μνάκι, μόνον ἕνα ἄστρο, ὁ Αὐγερινός,
ἦταν ὄρθοι κ' ἔλαμπε, κ' ἀκτινοβολοῦσε.
Ἐλυθῆναι τὸ κοριτσάκι, ἄμα ἔμαθε
τί γυρεύει, καὶ τοῦ ἐμαρτύρησε πῶς οἱ
ἐπτά κόρακες ἦσαν ἐστὶν Γυάλινο Παλάτι,
ποῦ ἀπέχει ἀπὸ δὲ δέκα μέρες κ' ἄλ-
λες τόσες νύκτες, καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ
ἕνα μαγικὸ κλειδί, γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ
εὐκόλως.

Τὸ ἐτύλιξε στὸ μανδύλι τῆς καλὰ-
καλὰ γιὰ νὰ μὴν τὸ χάσῃ, εὐχαρίστησε
τὸ καλὸ ἄστρο καὶ... . δρόμο! Ἐ-
πῆγε μακριά, μακριά, καὶ τέλους πάντων
ἐφθασε στὸ περίφημο Γυάλινο Παλάτι.

Ἦ πόρτα—μὴ μικρούλα πόρτα ποῦ μό-
λις θά τὴν χωροῦσεν, — ἦταν κλεισμένη·
ἔξεδῖπλωσε λοιπὸν τὸ μανδύλι τῆς γιὰ
νὰ πάρῃ τὸ κλειδί, ἀλλὰ—τί κρίμα!—
εἶχε χάσῃ τὸ δῶρο τοῦ Αὐγερινοῦ!... .
Τότε ἡ καλὴ ἀδελφούλα δὲν χάνει και-
ρὸ, παίρνει καὶ κόβει μ' ἕνα μαχαίρι
τὸ μικρὸ τῆς δακτυλάκι, τὸ βάζει ἐστὶν
κλειδωνιὰ καὶ ἐτσι ἀνοίξε.

— Τί γυρεύεις ἐδῶ, παιδί μου; τὴν
ἐρωτᾷ ἕνας κοντούλης ἄνθρωπος, τόσος
δά, ἄμα ἀνοίξε.

— Τοὺς ἐπτά κόρακες, τοὺς ἀδελ-
φούς μου.

— Οἱ κύριοι κόρακες δὲν εἶνε τώρα
ἐδῶ, ἀλλὰ θὰ ἔλθουν γρήγορα γιὰ τὸ
φαγητό! ἔλα μέσα.

Ἐμπῆκε. Κατόπιν ὁ παράξενος ἄν-
θρωπῆς ἄρχισε νὰ στρώνῃ τραπέζι·
ἔφερε ἐπτά μικρὰ ποτηράκια ποῦ εἶχαν
τὸ κρασί των καὶ ἐπτά μικρὰ πιάτα, τὸ
φαῖ των, ἡ δὲ ἀδελφούλα ἐστοίμησε κατὰ

ἀπὸ κάθε πιάτο καὶ ἔπιε μὴ σταλα-
γματιὰ ἀπὸ κάθε ποτηράκι, καὶ στὸ τε-
λευταῖο ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ δακτυλιδάκι,
ποῦ τῆς εἶχαν δώσῃ οἱ γονεῖς τῆς.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴ ἀκούει τὰ πτερυ-
γίσματα τῶν κοράκων ποῦ ἤρχοντο, καὶ
ἐκρύβθηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα γιὰ νὰ
παρμονεύῃ. Ἐπεινοῦσαν καθὼς φαίνε-
ται πολὺ κ' ἔτρεξαν ἀμέσως ἐστὶν τρα-
πέζι· τότε ἔλεγεν ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν ἄλλον.

— Κρά! κρά! ποῖος ἔφαγε ἀπ' τὸ
πιάτο μου;

— Κρά! κρά! μὰ ποῖος ἔπιε ἀπ' τὸ
ποτήρι μου;

— Μπρὲ!!! Καλὲ εἶν' ἐδῶ ἡ ἀδελ-
φούλα μας! Γνωρίζω τὸ δακτυλίδι αὐτό,
εἶνε τοῦ πατέρα.

— Ἐσωθήκαμε, παιδιά! —
Μόλις ἄκουσεν αὐτὰ ἡ ἀδελφούλα
παρουσιάσθηκε, καὶ ἀμέσως οἱ κόρακες
ἔγειναν ἄνθρωποι, ὅπως τὸ εἶχε πῆ καὶ
ἡ Μοῖρα, ὅτι τότε θὰ ξαναπάρουν τὴν
προτερინὴ μορφὴ των, ὅταν ἴδουν τὴν
ἀδελφούλαν των. Τὴν ἀγκάλιασαν τότε
σφιγτά, τὴν ἐτίμησαν μὲ δάκρυα χαρᾶς
καὶ εὐτυχίας εἰς τὰ μάτια, καὶ ἐγύρισαν
πίσω ἐστὶν σπῆτι, ὅπου ἐπέρασαν καλὰ
καὶ ἐμῆς... . καλλίτερα!

(Κατὰ τὸν Grimm).

Δ. Ι. Δ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Διλή, λέγει ἡ Φιφὴ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς·
κάθε νύκτα ροχαλίζεις καὶ δὲν με ἀρίνεις νὰ
κοιμηθῶ.

Ἡ Διλή ὁμῶς κατ' οὐδὲνα τρόπον ἐννοεῖ νὰ
το παραδεχθῇ. Μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμᾶται καὶ
ἀρχίζει τὸ ροχαλίζε. Καὶ ἡ Φιφὴ θριαμβευτι-
κῶς:

— Διλή! Διλή! ἐύνα νάκούσης τώρα
πῶς ροχαλίζεις!

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Σπίδας-Τίνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΡΧΙΣΑΝ, βλέπω, γιὰ καλὰ τὰ δῶρα τῆς
Εἰκοσιπενταετηρίδος. Μετὰ τὸ ὥραϊον ἐργόχει-
ρον τῆς Ζαπτιδος, — τὸ πρῶτον ποῦ ἔλαθα,
— ἰδοὺ σήμερον τὸ δεύτερον ἐκ μέρους τῆς
Μέμφιδος καὶ τὸ τρίτον ἐκ μέρους τοῦ Γη-
ραιοῦ Νεῖλου. Καὶ ἡ μὲν Μέμφις μοῦ ἔστειλε
μὴν καλλιτεχνικωτάτην ἀργυρὴν πεσσετοβήκην,
κομψότατα σκαλισμένην καὶ φέρουσαν ἐν τῷ
μέσῳ χαραγμένον τὸ ψευδώνυμον τῆς δωρη-
τρίδος: «Μέμφις» — Εἰκοσιπενταετηρίδος Διπλά-
σεως». ὁ δὲ Γηραιὸς Νεῖλος ἐν ὥραϊστον
μυρελόκ, ἐκ χρυσοῦ σκαλισμένον, παριστῶν
ἐν γραμματῶσιν τοῦ Σουδᾶν, καὶ φέρον
σθεν χαραγμένον ἐπίσης τὸ ψευδώνυμον τοῦ δω-
ρητοῦ κτλ. ὅπως ἡ πεσσετοβήκη. Δὲν εὕρισκω
τὴ ἀληθείαν λέξεσι διὰ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς
καλούς μου φίλους. Καὶ ἀρκούμαι νὰ τοὺς δι-
βεβαιώσω ὅτι τὰ δῶρά των αὐτά, μαζί μὲ ὅτι
ἄλλο θὰ λάβω ἐπὶ τῇ Εἰκοσιπενταετηρίδι μου,
ὅτι τα φυλάξω ἰδιαίτερος καὶ μετὰ σιορτῆς, ὡς
τὴν ὥραϊστον ἀνάμνησιν τῆς ζωῆς μου!

Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ὑποθέσω, Σερπαντί, ὅτι
μόνον ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ πληροφορίας
μοῦ γράφεις, διότι αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔγραψες δὲν

ἦσαν δὲ καὶ τόσον ἀναγκαῖαι, καὶ δι' αὐτὸ
ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐδιέλεξα τὴν εὐφρεστεραν. Χαίρω
ποῦ σ' ἐνθουσιάζει ἡ ἰδέα τοῦ σχήματος, καὶ σε
παρακαλῶ νὰ γράψῃς χαιρετισμούς, εἰς τὴν νέαν
μας φίλην.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα ὅσα μοῦ γράφεις, Λέον
τῆς Χαιρονείας! ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἐδιέδασες
τὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρουμικοῦ» καὶ δι' αὐτὸ
μοῦ στέλλεις Ἀσκήσεις χωρὶς ἀκόμη νὰ προ-
κηρύξῃς τὸν σχετικὸν Διαγωνισμόν. Αἱ Ἀσκή-
σεις ποῦ δημοσιεύω φέτος εἶνε ὅλαι ἀπὸ τῶν
διαγωνισμῶν πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων ποῦ ἐ-
προκήρυξα πέραι. Περὶ μὲν λοιπὸν νὰ ἔλθῃ καὶ
ἡ ὥρα τοῦ ἐφετεινοῦ, καὶ τότε μοῦ στέλλεις ὅ-
σας Ἀσκήσεις θέλεις. — Αὐτὰ, παρακαλῶ, ὅ-
τε λάβουν ὑπ' ὄψιν καὶ ὅλοι οἱ νέοι μου φίλοι,
ὅσοι δὲν ἔμαθον ἀκόμη τοὺς κανονισμούς.

Διὰ τὸ ζήτημα τῶν Βραβείων, ὁ Φάουστ
[ΕΕ] — μὲ μίαν εὐφρεστέτην ἐπιστολήν, — μοῦ
στέλλει τὸν ἐξῆς λογαριασμόν:

Κατ' Ἀνανίαν.

Ἀγῶρια	Κορίτσια
Α' 9 x 4 = 36	11 x 4 = 44
Β' 36 = 36	13 = 13
Γ' 23 = 23	13 = 13
Ἐν ὅλῳ... 68 !!	Ἐν ὅλῳ... 70.

Κατ' ἐμέ.

Ἀγῶρια	Κορίτσια
Α' 9 x 4 = 36	11 x 4 = 44
Β' 36 = 36	13 = 13
Γ' 23 = 23	13 = 13
Ἐν ὅλῳ... 95	Ἐν ὅλῳ... 70.

Τὸν ἴδιον ἀκριβῶς λογαριασμόν κάμνει καὶ
ἡ Βροντὴ τοῦ Διός, — ἡ ὁποία μάλιστα μοῦ
ὑπόσχεται καὶ μίαν ἐκπλήξιν — τὸ δὲ Μολὼν
λαβὲ πρέπει ὅλα τὰ βραβεῖα εἰς Τρίτα, καὶ
ἐὰν εἰς μὲν τὰ ἀγῶρια 167, εἰς δὲ τὰ
κορίτσια μόνον 127. — Τελος πάντων ὁ Ἀνα-
νίας, ὡς μαθηματικὸς, ἔπαθε μεγάλον φρίσσο,
καὶ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ, μοῦ λέγει ὅτι ἐκαμεν
ἐπίτηδες τὸ λάθος, διὰ νὰ βγάλῃ πρῶτα τὰ
κορίτσια. «Ἄλλως τε, προσθέτει, διατὶ
πρέπει νὰ πάσωμεν ὅς βάζει τὸν Ἀδρόν; —
Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐν πρῶτον Βραβεῖον ἰσοδυνα-
μεῖ μὲ χίλια δεύτερα καὶ μὲ δέκα χιλιάδες τρί-
τα! Καὶ ὅσοις θέλει, ἄς ἔλθῃ νὰ μου ἀποδείξῃ
τὸ ἐναντίον!» Μάλιστα, ἂν μαζὶ ἔλεγεν αὐτὸ
ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἴσως θὰ εἶχε δίκαιον.

Τὶ νὰ σοῦ εἶπω, Μικρὸ Καλλιτέχνη! Δὲν
εἶνε ἐπιστολαὶ ἀμικροῦ καλλιτέχνου αὐτὰ ποῦ
μοῦ στέλλεις!... Σὲ κουρελάκια χαρὶ ἀπὸ τὸ
τετραδίδιον σου, μὲ στυλομάτα, καὶ μὲ γράψιμον
τόσον δυσανάγνωστον! Ἦ καλὴ συμπεριφορά,
φίλε μου, ἀπαιτεῖ νὰ μεταχειρίζεται κανεὶς
ἰδιαίτερον χάρτην ὅταν γράφῃ ἐπιστολάς, καὶ νὰ
τας καθαρογράφῃ ὅσον εἰμπορεῖ. Εἶμαι βεβαία
ὅτι αὐτὸ θὰ κάμνῃς καὶ σὺ εἰς τὸ ἐξῆς, τουλά-
χιστον διὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.
— Αἱ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν
γίνονται μόνον πρὸς ψευδώνυμα.

Τὶ χαρὰ! Ἐλαβὰ ἀπὸ τὴν Κωνσταντίναν τὸ
ἀγγελητήριον τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς εἰλῆς μου
Δικατερῆς Π. Καρατάλην (Μυστικῆς Φωνῆς)
μετὰ τοῦ ἱατροῦ κ. Π. Φραγκοπούλου. Ραῖνω
μὲ τὰ ἀγνότερα ἀνθὴ τῆς καρδίας μου τοὺς ἀ-
γαπητοὺς νεονύμφους, καὶ τοὺς εὐχομαι ζωὴν
μακράν, ἄλυσον καὶ εὐδαίμονα.

Ὁρα! ἡ ἐπιστολή σου, Καλὲ Διάδολε [ΕΕ].
Ἄλλ' οἱ φαρλόγοι κρύβουν τὸν ψυχικὸν χα-
ρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου ἐν τοῦ γραφικοῦ, ἀνε-
ξαρτήτως καλλιγραφίας ἢ κακογραφίας. Εἰς ποι-
αὐτὴν ἐξέτασιν π: εἰμπορεῖ νὰ βγῇ λάδι ἕ-
νας κακογράφος καὶ νὰ χαντακωθῇ ὥραϊστον
ἕνας καλλιγράφος. Προσπάθει λοιπὸν νὰ καλλι-
γράψῃς, ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζῃς διὰ τὴν κακο-
γραφίαν σου. . . Ναί! ἡ «Διμήλια Χῶς» ἔχει

πολὺ συγκινητικὰς σκηνὰς παρακάτω. Ἀκόμη
εἴθετα εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ ἡ συγγραφεὺς μᾶς γνω-
ρίζει τὰ διάφορα πρόσωπα.

Σ' εὐχαριστῶ, Βράχε τῆς Ντραμπάτορας.
διὰ τὴν ὥραϊαν κάρταν, καθὼς καὶ τὴν μικράν
Ἀνανὰ διὰ τὴν ζωγραφίαν τῆς. Νά τη εἶπῃ,
ὅτι ἀλήθεια μοιᾶζει τοῦ Τάχην, — ἀλλὰ μοιᾶζει
ἐπίσης καὶ τοῦ Τοτού, διότι εἶνε δίδυμοι. Γελᾷ-
τε λοιπὸν μὲ τ' Ἀλογοπαῖγνια τοῦ Ἀνανία;
Θὰ γελᾶσθε ἀκόμη, διότι ἔχει ἕνα σωρὸν...

Καὶ ὁ 24ος τόμος, «Ἐλληνοπούλα», εἶνε ἐν
τῶν τιμωμένων πρὸς φρ 2,50. Αἱ Ἀσκήσεις σου
ἐλήφθησαν καὶ εἶδες ὅτι σοῦ ἐδημοσίευσαν μίαν.
Ἡχοῖα νὰ δημοσιεύω ἀπὸ μίαν τοῦ καθενοῦ,
καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τελεονεῖται ὁ πρῶτος
γῆρος καὶ ἀρχίζει ὁ δεύτερος. Ὡς ἂν τυχόν
δὲν εἶδε κανεὶς ἕως τώρα τὸν ὄνομά του, — ἡ δὲν
τοῦ ἰδῇ καὶ εἰς τὸ προσεχὲς — τοῦτο σημαίνει ὅτι
δὲν ἐλήφθη ἡ Συλλογὴ τοῦ.

Ἄρα τοῦ Πηλίου [ΕΕ], ἔχω ὑπ' ὄψιν μου
δύο ὥραϊα ἐπιστολάς σου. Ἐν πρώτοις σοῦ
διαδιβάσω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τοῦ Ἀνανία
δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν Ἀλογοπαῖγνιων του.
Ὅσον διὰ τοὺς κινητὸς ποῦ σκοτίζουν τὰ πον-
τῆ, συλλογιστὸν ὅτι καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέπει
νὰ φονεύωμεν τὰ ζῶα καὶ νὰ τα τρώωμεν, διό-
τι αὐτὸ γίνεται εἰς ὅλην τὴν φύσιν, ὅπου τὰ
μεγάλα ζῶα τρώγουν τὰ μικρά. Θά μου εἴπῃς
ἴσως: ὁ ἄνθρωπος ὡς ζῷον λογικόν, καὶ ὡς ὄν
ἐν γένει εὐγενέστερον, ἔπρεπε νὰ μὴ φονεύῃ
ζῶα καὶ νὰ τρέφεται φυτοφαγῶν. Τούτῳ ἀκρι-
βῶς πρεσβεύουν καὶ ἐπαρμόζουν μερικὸι νεώτε-
ροι φιλόσοφοι, — ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἡ
πλειονοψηφία δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ.

Πιο-ντὲ-λὰ-Πλάτα, αἱ λύσεις σου ἐλήφθη-
σαν. Τὸ Ταχυδρομεῖόν σας ἔχει ἄδικον νὰ μὴ
δέχεται τὰς λύσεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου μὲ
πεντάλεπτον γραμματισμόν, καὶ εἰμπορεῖ νὰ
το ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν, διότι εἶνε δι-
καιωματὸς σου. Ὁ χάρτης τῶν Λύσεων εἶνε ἐντυ-
πον, αἱ δὲ ἐπ' αὐτοῦ γραφόμεναι λύσεις εἶνε
ἄλλ' ἢ πρὸς δημοσίευσιν. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα,
κατὰ τὸν Νόμον, εἶνε δεκτὰ ὑπὸ ταινίαν ἢ ἐν-
τὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου. Ἀν τυχόν ὁ Διευθυντὴς
τοῦ ταχυδρομείου σας δὲν ἐνδῶσῃ, εἰμπορεῖς
νὰ ναυαργήσῃς καὶ εἰς τὴν ἐδῶ Διεύθυνσιν. Σημεί-
ωσέ δὲ ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ
τοῦ Ἐξωτερικοῦ, αἱ λύσεις στέλλονται οὕτως
ἀνοικταί.

ἔχει καλῶς. Ἀμαρτυρίαι καὶ Κωμῆαι,
ἀφοῦ μοῦ γράφετε ὅτι αἱ Ἀσκήσεις εἶνε ἰδικαί-
σας καὶ ὅτι οὐκ εἶναι ἀντέγραφοι ὁ Μίμης, δὲν
ἔχω ἀντίρρησην. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ ὑπο-
πτευθῶ καμμίαν ἀστεϊότητα, ἀφοῦ μᾶς ἔγινεν
ἡδὴ μία μὲ τὴν Σελίδα Καλλιγραφίας; Δὲν πι-
στεύω νὰ το ἐξηγησάσῃς...

Τώρα πρέπει νὰ σας εἶπω κατὰ: Εἶμαι κατε-
θυσιασμένη μὲ τὴν ἐφετεινὴν ἀλληλογραφίαν ἰδύ-
γε σας, παιδιά μου! Πολὺ σύντομα, πολὺ ἔξυπνα
καὶ πολὺ ἐνδιαφέροντα πάντοτε τὰ γράμματά
σας. Ἐτοίμην μὲν ἔγωγ νὰ πάντῳ γενικώτερα,
ὡφελιμώτερα, σκοπιμώτερα, καὶ νὰ γράφω ἐδῶ
δύο-τρεῖς στήλας, αἱ ὁποῖαι εὐχαριστοῦν ὅχι
μόνον τοὺς ἀλληλογραφεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλους
τοὺς ἀναγνώστας γενικῶς. Καὶ αἱ Πληροφορίαι
φέτος καλῶς, — μολοντὶ μερικὸι ἐπιμένουν νὰ
μοῦ στέλλουν πράγματα, τὰ ὅποια ἢ δὲν ὀνομα-
σιεύω, ὡς ἀδημοσίευστα κατ' ἀρχήν, ἢ τὰ δημο-
σιεύω μὲ «μίστην καρδίαν» καθὼς λέγουσιν. Ἀς
ἐλπίζω ὅτι καὶ αἱ πληροφορίες θὰ βελτιωθῶσιν,
ὅπως διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν.

+ Γεώργιος Ν. Πετραλιᾶς. Θλιβερωτάτη
εἰδησις μοῦ ἦλθεν ἀπὸ τὰς Πάτρας: ὁ θάνατος
τοῦ ἐκεῖ ἀγαπητοῦ μου φίλου Γεωργίου Πετρα-
λιᾶ, γνωστοῦ σας ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον Κόκκινην
Ἐξοχή. Ὁ δυστυχὴς νέος ἀπέθανεν ἀπὸ τύφον.
Μανθάνω ὅτι ἡ κηδεὶα του ἔγινε μεγαλοπρεπὴς
καὶ συγκινητικωτάτη, ὅτι κατετίθησαν σπέν-
φανοι καὶ ὅτι ἡκολούθησαν ἐν σώματι ὅλοι οἱ

μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου. Ἡ συμπάθεια τῆς κοι-
νωνίας ὑπῆρξε βεβαίως μία παρηγοριὰ διὰ τοὺς
βαρυνεμένους συγγενεῖς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκρά-
ζω τὰ θερμώτατα συλλυπητήριά μου, καὶ ἰδίᾳ
πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς μου Θάνον, Δικατερῆν
καὶ Ἀνδρέαν Πετραλιᾶν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέ-
χομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου
καὶ εἰς το

Φύσιν ὅτι πολὺ τὴν ἐξεπλήξεν ἡ ἀπάντησίς της· διότι ἐνθ' ἑνὶ πρὸ καιροῦ τὴν ἡσπασθὴν ὡς φίλην της, τώρα τὴν ζητεῖ τάρχηκά της· ἀλλ' ὡς κοπιᾶσθ' ὀλίγον καὶ θά τὴν εὕρῃ, ὅπως τὴν ἡύρε κ' ἐκείνη· — τὸ Κερβάνιον τῆς Ἐρήμου συγχαίρει τὸ Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ ζητεῖ τάρχηκά του.

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλά-
ξουν:** ὁ Δωρητὴς Ὁρείων μετὰ τὸν Γλυκὺλλον
Ὁρον. Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων, Ποί-
ος εἶμαι, Ἀϊ-Λάιφ τῶν Πατισίων καὶ Λά-
τριδα τοῦ Ὁραίου· — ὁ Χειμωιάτικος Ἡ-
λιος μετὰ τὸν Καυσιχὸν Ἥλιον καὶ Φροῦ-
Φροῦ· — ἡ Λεκιασμένη Πελερίνα μετὰ τὴν
Γλυκίαν Ματιάδ, Ἰσθμὸν τοῦ Παραμῦ καὶ
Ποῖος εἶμαι· — τὸ Ἀϊ-Λάιφ τῆς Νεαπόλεως
μετὰ τὸ Ἄλως τῆς Κηφισιάς καὶ Φάναν Λού-
λα· — ἡ Ἰδανικὴ Γλυκὺτης μετὰ τὸν Κερτὶ
καὶ Ἀργὰν Γκατέ· — τὸ Ἀγρὸ Περιστεράκι
μετὰ τὴν Κωπηλάτιδα Κύθρον, Ρομαντικὴν
Καρδίαν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Ἀϊ-Λάιφ
τῆς Νεαπόλεως καὶ Ἀριστέα· — ἡ Θερμὴ Βροχὴ
μετὰ τὸν Νοσταλγὸν Ἑλληνα, Κυρίαν Τρομά-
ραν, Παρηγορὸν Ἀγγελοῦ, Ἀγρὴν Φιλίαν
καὶ Νεραϊδάρ τῶν Σπεσιῶν· — τὸ Σπῆλαιον
Δοξαπατὴρ μετὰ τὸν Ὁρίωνα, Τῶν Μπουλ.
Ρωμαίων Κικέρωνα, Ἀήττητον Ἑλληνα
καὶ Κλεόδουλον τὸν Λίνδιον· — ἡ Μεσημ-
βρινὴ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Πικραμένην Καρδοῦλαν,
Ταπεινὸν Γαστερί καὶ Ὁρίωνα· — ἡ Νῆσος
τῶν Φαιάκων μετὰ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν,
Ζωηρὰν Φλόγα καὶ Λευκὴν Ἀκαζίαν· — ὁ
Τεργήφωρος Ἰππεὺς μετὰ τὸν Κερδοῦρον Ἐρ-
μῆν· — ὁ Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸν Δουλοῦ-
δι τῆς Καρδιάς, Βοσκόν τῆς Ἐρήμου, Μαύ-
ρην Προσωπιδιοφόρον καὶ Μικρὸν Κυλλιτέχ-
νην. (Τὰ ἄλλα, ἐλλείπει χῶρον, εἰς τὸ προσεχές.)

Ἀπὸ ἑνα γλυκὺ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους της: Νῆσον τῶν Φαιά-
κων (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς
σου καλὴ ἢ πρότασις σου καὶ τὴν ἔχω ὑπ'
ὄψιν μου)· Κρόταλον (ἔστειλα· ὁ Ἀνάνιας σ'
εὐχαριστεῖ καὶ σοὺ χαρίζει ὅλα τὰ μακαρόνια
ποῦ θὰ φυτρώσουν, διότι δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔλθῃ
διὰ τὰ μοιρασθῆτα)· Τεργήφωρον Ἰππεῖα
(ποῦ μ' ἐλύπησεν ὁ θάνατος τοῦ δυστυχοῦς μ' αὐ-
τοῦ φίλου)· Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου (κ' ἐγὼ ἐθαύμασα
πολὺ τὴν προκοπὴν τοῦ φίλου σου, ὁ ὁποῖος
ἐντὸς δύο ἐτῶν κατάρθωσε νὴ μάθῃ γράμματα
καὶ νὰ γίνῃ καὶ ὑπάλληλος Γραφεῖου!) Ὁθε-
λίσκοι τῆς Κλεοπάτρας (ἀπολύτως, κανὲν
παράπονον δὲν ἔχω ἐναντίον σου)· Φθινοπω-
ρινὸν Ρόδον (δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχη; ἀλλ' ἡλο-
γραφίαν με αὐτὰς ποῦ γράφει, διότι μόνον
μεταξὺ ὁμοφύλων ἐπιτρέπεται)· Λευκὸν Κρίνον,
Τριπετόλεμον (φιλήσέ μου καὶ τὴν μικρὰν σου
ἀδελφὴν, ποῦ διαβάξῃ μετὰ τὴν εὐαρίστησιν
τὸν «Τάκην καὶ Τοτόν»)· Ἀροσούλαν τῆς
Ὀσσης (δὲν ἔβαλα ὅτι περιμένεις ἀνυπομόνως
τετράδιον παρὰ τῆς Ε. Α., διότι τοιαῦτα πλη-
ροφορίαι πάντοτε παραλείπονται ὡς περιττά· ὅ-
λοι ὅσοι ἀνταλλάσσουν Μ. Μυστικά, περιμένουν
τὰ τετράδια ἀνυπομόνως)· Παλλάδα (ἐννοοῦ-
σα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἰσάῃ καὶ τώρα «θερμὴ φί-
λη», ἀφοῦ ἔχῃς ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ με διαδά-
ξῃς καὶ νὰ μου γράφῃς, ὡς ἀδελφὴ συνδρομητρί-
ας μου πολὺ εὐμορφα μοῦ διηγῆθῃς ἐκεῖνο
τὸ ἐπεισόδιον τῆς νηπιακῆς σου ἡλικίας·
δὲν θὰ θυμῆθῃς καὶ κανένα ἄλλο; ...) Δό-
ρε-μί, Χιονοσκεπὴ Ταῦγετον (εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὸ ἐξοπθῶμα)· Ὁράτιον Κόκλιν (τὸ
παραδέχομαι ὅτι εἰς τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου ἔ-
χεις πολλὰ μαθήματα· ἀλλ' ὅμως εἰμπορεῖς νὰ
οἰκονομῇς ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ μου γράφῃς κά-
που-κάπου)· Πιθηκὸν τοῦ Βορρέου ([Ε] διὰ
τὴν ἔξυπνην ἐπιστολήν σου ἔστειλα τὸν
τόμον τοῦ 1898, διὰ νὰ σκοτώσῃς τὰς ἀνι-
στὰς ὥρας τῆς ἀναρρώσεώς σου· ἐλπίζω ὅτι ἔχι-

νες πλέον ἐντελῶς καλὰ)· Ἀλεξάνδραν Β. Φι-
λαλήθορος (εὐχαριστῶ σοὺ ἔστειλα τὸν ἀριθμὸν
τοῦ λαχείου· ἔχεις καιρὸν νὰ στείλῃς λύσεις,
διότι πάντοτε δίδω προθεσμίαν ἐνδὲς μηνὸς καὶ
περισσότερον)· Ἰωάννην Στ. Χαζάπην (εὐ-
χαριστῶ)· Μαύρην Χιούνα (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς
διὰ τὸ ἐξοπθῶμα, καὶ χαίρω ποῦ σ' ἀρέ-
σουν τόσον τὰ ἐφετεῖα ἔργα)· Μαρίαν Γ.
Εὐσταθοπούλου (νομίζω ὅτι εἰμπορεῖς κάλ-
λιστα νὰ μου γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέ-
ρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν, καὶ ὡς εἶσαι τόσῳ
μακρὰν· ἄλλοι εἶνε μακρύτερα, καὶ πάλιν προ-
φθάνουν διότι ἐπίτηδες δίδω προθεσμίας μακράς·
εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπθῶμα· σήμερον, βλέ-
πει, σοὺ ἀπαντῶ εἰς ἐπιστολήν σου ἀπὸ 2 Φε-
βρουαρίου· ἔ, δὲν εἶνε καὶ πολὺ τὸ διάστημα!)·
Ὁφέλιον Τρωαδίτην, Κλεάνθην Λογοθέτου
(ἐλάβα)· Ἀναυρον (ὁ ὁποῖος δὲν παύει νὰ ἐξο-
παθῶν)· Ἀρθος τοῦ Σολμοῦ (ἔστειλα) [ΕΕ]
διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν·)· Κωνσταντῖνον Κ.
Μάρδρον (εὐχαριστῶ)· Ἀεροναυτοπούλαν,
Μεγαλοπρεπεῖ Φύσιν (; ; ! ἡ ἐπιστολή σου
ἐλήφθῃ κ' ἐξετελέσθη· θὰ εἶδες βέβαια ὅτι σοὺ
ἐνέκριναν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ἀλλ' ἦτο πλέον
ἀργὰ διὰ νὰ βάλω, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶν σου, τὰ
ἐρωτηματικά καὶ τὰ θαυμαστικά)· Ἀνεμόμυ-
λον (μὴν ἀμφιβάλλῃς διὰ τὰς Σάββατον τακτι-
κώτατα θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον· ἐμδήκαμεν πλέ-
ον εἰς τὸν τακτικὸν δρόμον)· Παμφύλιον Κόλ-
πον (τὰ χρήματα ἐλήφθησαν καὶ σ' εὐχαριστῶ
πολὺ διὰ τὴν φροντίδα· σ' εὐχαριστεῖ καὶ ὁ κ.
Φαίδων διὰ τὰς εὐχάς)· Κερβάνιον τῆς Ἐ-
ρήμου, Πειραϊκὴν Νύκτα (εἶνε ἐλεύθερον μό-
νον τὸ δευτέρον)· Δ. Γ. Δαϊσπῆρον (ἔστειλα)·
Ἀρῶν τοῦ Κάμπου (ἔστειλα)· Ἑλληνικὸν Ἡ-
ρωϊσμόν (οὔτε κ' ἐγὼ δὲν εἰσεύρω ἀκόμη!)· Με-
σολογγινάκι (πολὺ τὸ ἐκακοφάνη τοῦ Ἀναγνῶ-
ν ἐπέμβρασις τῆς μητέρας σου εἰς τὴν συνταγὴν
τοῦ· ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴ σε ἀρίστη νὰ δώσῃς συ-
μπάχρτον, ἀφοῦ τὸ ἀδελφάκι σου ἐκατάπιε με-
λάνην!!)· Πανταγροῦ Παρόντα (μοῦ ἤρσεν ἡ
μετάφρασις· σου ἐκ τοῦ τουργικτοῦ μερικοὶ στί-
χοι μάλιστα, — τὰ δύο πρῶτα τετράστιχα π.χ·
— πολὺ εὐμορφοί)· Ἰδανικὴν Γλυκὺτητα
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Φε-
βρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου

Ὁ γάμος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δύνανται νὰ γράφωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

95. Λεξιγριφος.

Ἐν στοιχείῳ συνηνῶν
Μετὰ νήσου τοῦ Αἰγαίου,
Καὶ τὸ ὄνομα Ρωμαίου
Στρατηγῶν ἐφανερῶθ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νεαγύρου.

96. Στοιχεόγριφος.

Ἀφοῦ εἶμαι καθὼς εἶμαι, τί με ὀφείλει νὰ ζήσῃ;
Ἄχ' ἀλοι μου, τρεῖς ἀλοι μου!

Ἐκοψα τὴν κεφαλὴν μου

Κ' ἔπεσα ῥετο φαγητό σου, νὰ χαθῶ, ναυτοκτο-
νῶμαι!

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κυνηγοῦ τῶν Αἰγῶν.

97. Ἀστήρ.

Ναυτικατασταθῶν οἱ
ἀστέρσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως ὥστε
ἀναγινωσκέται: ὁρι-
ζωνίως ποταμὸς τῆς
Εὐρώπης, καθέως βα-
σιλεὺς τῆς Περσῆ-
μου διαγωνίως δὲ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ καὶ
πηγὴν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχικανικοῦ Ἡλίου

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903

98. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὰ σπλάγγνα σου μ' εὐρίσκεις
Ὅπως εἶμαι ἀν' ἀμύρις
Καὶ εἰς ὅλους τοὺς λειμῶνας,
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κρατῖνου Κόλλου

99. Ἐπιγραφή.

Α Σ Α Ε Ε Σ Ε Σ Ε Η Ν
Ο Ν Η Α Δ Ι Ρ Η Σ
Ν Π Σ Ε Υ Θ Ε Γ Ο Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀιῶνος τῆς Δίφης

100. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου εἶνε

ἡ Ὁ Μαθητὴς: — Ἐπιθετον, τριγενὲς καὶ
τρικατάληκτον

Ὁ Διδάσκαλος: — Ὅχι δά! μὰ πῶς
κάμουνον τὰ τρία γένη;

Ὁ Μαθητὴς: — Ὁ ἡ
τὸ

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἀλλὰ, ἀνόητε, τὸ ἀρ-
σενικὸν εἶνε Ἀθηναῖος στρατηγός, τὸ θηλυκὸν
πόλις τῆς Ἑλλάδος· καὶ τὸ οὐδέτερον σημαίνει
χάσμα ἢ εἶδος ἐχθρῶς! !

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κλειδῆς τοῦ Πόντου

101—103. Μαγικὸν Μέλος.

Ἡ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μέλους, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, σχηματίζουσιν, ἄλλας τόσας λέξεις:

ἀντί, ὄντα, ὀπλίτης, Ἥβη, ἀμυρί.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ὁραίας Χαλκίδος

106. Διπλὴ Μεσοστιχίς.

Τὰ δύο μεσοστὰ γράμματα ἐκάστης τῶν ζη-
τουμένων λέξεων ἀποστελοῦν κατὰ σειρὰν τὰ ὀ-
νόματα δύο ἀρχαίων πόλεων:

1, Αἰγυπτιακὴ θεότης. 2, Ἀπόστολος. 3,
Κάτοικος νήσου τοῦ Αἰγαίου. 4, Τετράποδον.
5, Μέγας Βασιλεὺς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Συναγμοῦ τοῦ Ἀνίμου

107. Φωνηεντόλιπον.

λλ - μν - βλ - νθρπν - λλ - δ - θ - κλ

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Λυγρῆς τοῦ Κάμπου

108. Γρῆφος.

1
1 1
:: ὦν + ἄν: πᾶ ! θ' 1 βλ. ητ/Α :: 1
1 1
1

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Εὐδοκίου Ὁριζωνίου

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς
ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1903, με δικαίωμα
συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, κτλ., κα-
θὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β'. Διαγω-
γισμοῦ Ξεσπαθώματος, λ ἡ γ ο υ ν ὁ
ριστικῶς τὴν 28 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις, ἀπὸ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτα 5 μόνον. Ἐκείνητος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεροι τῶν 10, πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάκια τοῦ
ἐξωτερικοῦ. — Κλεομένης Βούκρας, ὁδὸς
Στουρνάρα 45, Αῑθῑνες (Grèce). (Γ—3)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάκια πανταχόθεν. — Nicolas Pappa,
διὰ Κωνσταντῖνον Γ. Παπᾶν, Alexandrie
(Egypte). (Γ—4)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ ὀνο-
μα καὶ ψευδώνυμον. — Μιχαὴλ Ε. Καζά-
ζης, Βουρχανιὲ (Σμύρνη). (Γ—6)